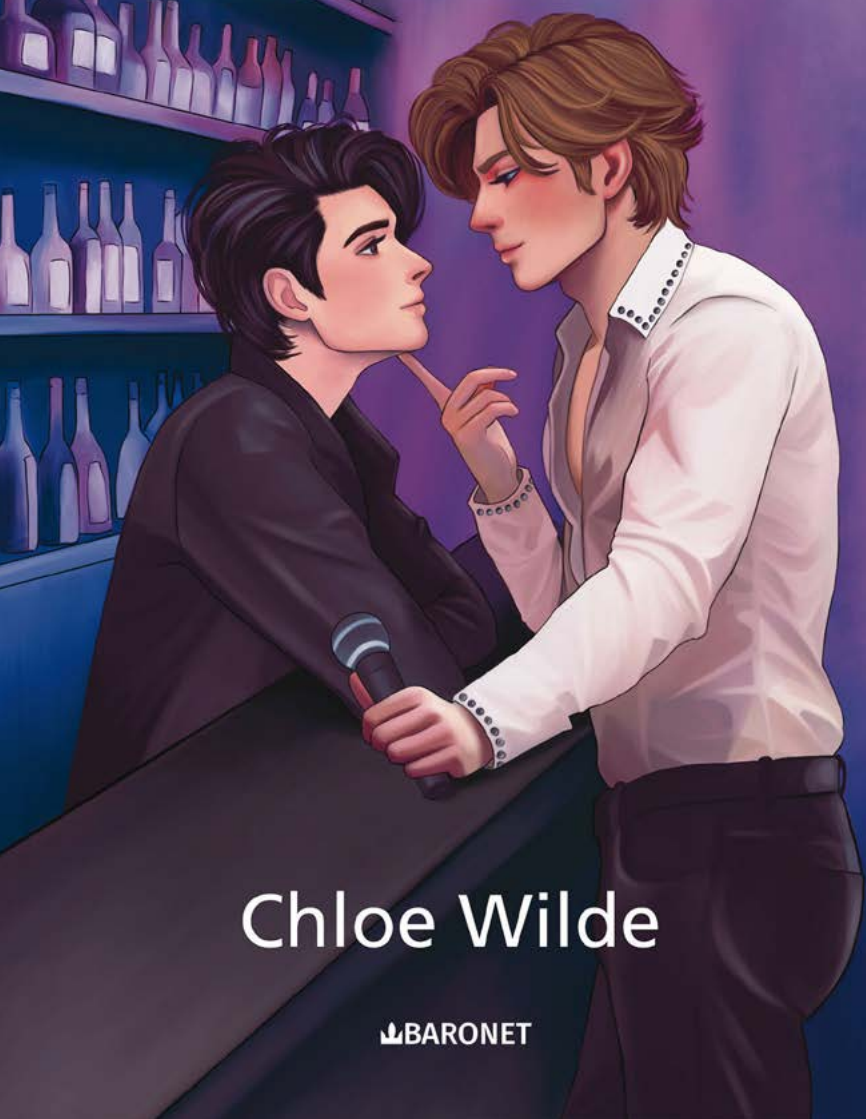

MELODIE MEZI NÁMI

Chloe Wilde

BARONET

Melodie mezi námi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Chloe Wilde

Melodie mezi námi – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MELODIE MEZI NÁMI

MELODIE MEZI NÁMI

Chloe Wilde

Copyright © 2025 Chloe Wilde, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-269-2609-2

ISBN e-knihy 978-80-269-2617-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2618-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2613-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

PROLOG

Gideon si přehazoval mikrofon ve zpocených dlaních a v hlavě mu duněl aplaus nedočkavého davu. I po těch čtyřech letech, co pravidelně koncertovali, ho pokaždé zahalila vlna vzrušení a nervozity, která se částečně rozplynula, až když vkročil na pódium. Vzrušení v něm ale zůstávalo po celou dobu.

Zastrčil si ear-in do ucha, sevřel mikrofon a vstoupil do světla reflektorů. Jako pokaždé, i tentokrát si první pohled automaticky vyměnil se Spencerem. Sledoval, s jakou ladností jeho prsty přejížděly po hmatníku, jak bubnovaly po těle kytary v rytmu první písně, kterou ještě nezačali hrát, a jeho vlastní tělo se rozpohybovalo v totožném rytmu.

Až pak oči upřel do publika, jak jen mu to jasné světlo reflektorů dovolilo. Až pak k sobě nechal naplno proniknout jejich nadšený jásot. Až pak ho smetla vlna extáze, když halu rozechvěly první tóny kytary.

„Zdravíme tě, Baltimore!“ Jeho hlas se jako tsunami vyvalil z reproduktorů, zahalil fanoušky a křik se mu vrátil v tisícinásobné intenzitě.

Bylo jedno, kolikrát mu tuhle energii publikum oplátilo. Pokaždé mu to vlilo do žil tolik života, že by ho mohl začít celý od znovu. Jako by se každý večer, kdy koncertovali, znovu narodil.

Hned během první písně se zastavil u každého člena kapely – u Declana, který ve svém obvyklém zběsilém tempu bušil do bicích, u Holdena, který ve své typické ležérní pozici s baskytarou v ruce bez problému držel rytmus s Declanem, a nakonec prošel těsně kolem Spencera. Řev se v ten moment zintenzivnil, nebo mu to tak alespoň připadalo.

„Gideone,“ oslovil ho Spencer, a i když stáli tak blízko, Gideon nečekal, že ho uslyší, či mu dokonce bude rozumět. Jenže měl jeho hlas zarytý tak hluboko, že by ho slyšel, i kdyby snad jen šeptal.

Gideon pochopil. Nepokračoval dál, opřel se mu dlaní o rameno a až do refrénu zpíval těsně u něj, zatímco mu Spencer vytvářel hlavní melodii. Sledoval jeho soustředěný výraz, kapky potu, které mu stékaly po spánku a slepovaly vlasy na čele, a pak svou tvář otočil k publiku. Oslnilo ho světlo reflektorů, ale on přesto celý poslední refrén zazpíval čelem k nim, protože právě díky nim na pódiu mohl stát.

Odstoupil od Spencera, až když se kytarista vrhl do svého sóla, aby mu přenechal veškerou pozornost. Když stáli blízko sebe, nikdy se fanoušci nesoustředili jen na jednoho z nich, vždycky to byli *oni dva*.

A on zoufale doufal, že to dnešní noc úplně nezničí.

1. KAPITOLA

GIDEON

Když kývl na ten šílený nápad, netušil, že bude muset vstávat v půl šesté ráno. To by si to možná celé rozmyslel.

„Netvař se tak kysele!“ Declan ho plácl po rameni, na moment si ho volnou rukou přitáhl do objetí a pak mu podal podnos se dvěma kelímky kávy. „Vezmi si radši svoje flat white, budeš snesitelnější.“

„A to jsem ještě ani nepromluvil. Teda až doteď.“ Gideon si usrkl horkého nápoje a volnou rukou se pokoušel zapnout kabát, protože jen co vylezl z auta, studený lednový vítr ho profoukl skrz tenký svetr až na kůži. „Mimochodem, díky.“

„To nic. Kompenzace za to, žes musel jet přes celý město. Každopádně bych se teď měl přiznat, že jsem ti řekl, že máme sraz v sedm, abys tu byl včas, ale ve skutečnosti je to naplánovaný na půl osmou.“

Gideonovi vyjelo obočí nahoru a zkontroloval čas na hodinkách – ukazovaly deset minut po sedmé. „Ale vždyť jsem tu skoro –“

„Skoro, kamaráde, skoro.“

Ani po těch letech se nic nezměnilo. Declan ho znal pořád stejně dobře, stále si pamatoval jeho návyky i nedochvilnost. A Gideonovi bylo náhle tak líto, že po rozpadu kapely kontakt s ním skoro přerušil.

„Díky.“

„No páni, fakt mi děkuješ za to, žes musel vstávat brzo, a ještě jsem ti lhal? Kdo jsi a cos udělal se starým Gideonem?“

Ne, děkuju ti za to, že jsi sebral sílu a svým bezbřehým nadšením jsi nás dokázal přivést znovu dohromady, pomyslel si Gideon. „Asi jsem ještě příliš rozespálý, a navíc zmrzlý, moc si nefandi.“

„Můžeme se alespoň schovat dovnitř na recepci, i když Mike v kanceláři ještě není. Holden se Spencerem přijdou brzo a pochybuju, že by chtěli v takový kose stát venku.“

Když vcházel dovnitř, recepční k nim letmo zvedla pohled a usmála se. „Dobré ráno.“

„Dobré ráno,“ odpověděl Gideon a slušně pokývl hlavou.

„Zdravíčko.“ Declan se svou koženou bundou, ve které by Gideon rozhodně umrzl, a modrými rozčuchanými vlasy rozbil sterilnost a uhlazenost recepce. A stejně tak svou energií. „Jdeme za Mikem Williamsem, ale ten starouš tu ještě není, tak tu na něj počkáme. Nevadí to?“

„Beze všeho.“ Recepční se evidentně Declanovou bezprostředností nenechala rozhodit. „Dáte si kávu, zatímco budete čekat?“

„Už máme, děkujeme,“ vstoupil Gideon do rozhovoru, nadzvedl svůj kelímek kávy a volnou rukou se natáhl po Declanovi. Popadl ho za předloktí a odtáhl ho na gauč opodál. „Nebudeme vás rušit při práci.“

Jen co dosedli na kožené čalounění, Declan do něj strčil loktem. „Co je? Vždyť jsem neřekl nic hrozného!“

„Je určitý důvod, proč jsi texty našich písní nikdy neskládal ty.“

„To je mi vděk za to, že jsem zařídil schůzku s manažerem a všechny vás donutil na ni dorazit.“

„Kdybys to neudělal ty, nikdy bychom se nesešli.“

Declan znal Gideona dost dlouho na to, aby mu jeho slova vykouzlila na tváři široký úsměv. Málokdy někomu skládal komplimenty a málokdy něco pochválil napřímo.

„A přitom se po tom stýskalo nám všem. Jenom jste všichni strašně tvrdohlaví mezci, takže byste se radši nevrátili k tomu, co milujete, než abyste museli najít kompromis a konečně se usmířit.“

„Declane...“ povzdechl si Gideon a odložil kelímek na konferenční stůl. Do jeho situace Declan neviděl, vlastně ani nemohl – Gideon ho k sobě nikdy nepustil.

„Já vím, už jsem to slyšel mockrát. Nechceš o tom mluvit,“ řekl Declan odevzdaně a dopil zbytek kávy v kelímku, zatímco ten Gideonův zůstal zcela plný.

Když se automatické dveře znovu otevřely, cukl sebou. Moc dobře si uvědomoval, co přijde, jen se to ve své mysli snažil potlačit. Možná byl srab, ale čelit vlastní minulosti mnohdy nebylo jednoduché, obzvlášť když před ní člověk pět let zavíral oči.

„No nekecej, Gideon je tu včas? Co se děje?“ Holdenův hlas se rozlehl chodbou a Gideon nadzvedl obočí. Pokynul hlavou směrem k recepci, Holden se zarazil a otočil se jejím směrem. „Dobřej, dobřej.“

Recepci slušně odpověděla, ale její pohled se postupně měnil na podezřívavý. Gideon si s tichým záupnem promnul kořen nosu – doufal, že jí začátek

pracovní doby neznepříjemní, i když už na to asi bylo pozdě.

„Nejdřív se rozhlídni, než začneš hulákat jako na lesy,“ poznamenal, jen co Holden po krátkém objetí na přivítanou dopadl do křesla vedle nich. Ale jeho srdce se zase uklidnilo – byl to jen planý poplach. Zatím.

„Copak nemůžu mít radost, že vidím starýho kámoše, se kterým jsem už minimálně půl roku nemluvil? Navíc když dorazil s předstihem?“

„Že jste z toho všichni tak na větvi.“

Holden přesunul pozornost k Declanovi, který se nenápadně natahoval po Gideonovu nedopitém kafi.

„Že tys ho sem dotáhl násilím?“

„To úplně ne,“ zasmál se Declan, ale než stačil kelímek popadnout, Gideon si ho přitáhl k sobě. „Jen jsem pro něj možná trochu posunul čas srazu.“

„Mazaný.“

„Spíš krutý,“ opravil ho Gideon.

„Taky jsem tě tu mohl nechat čekat do půl osmý samotnýho, ale místo toho jsem ti ještě donesl kafe.“ S tím mu kelímek sebral z ruky a obrátil do sebe část jeho obsahu.

Gideon nevěděl, jestli ho chce víc obejmout, nebo praštit. Takže se za tu dobu vlastně vůbec nic nezměnilo.

„Co všechno už jsi s Mikem řešil, Declane?“ zeptal se Holden.

„Když jsem vás všechny obvolal, tak jsem za ním zašel a oznámil mu, že se vracíme zpátky na scénu a že by si nás měl vzít pod svý křídla, jestli nechce, abychom mu uletěli ke konkurenci.“

„A na tohle ti řekl ano?“ Gideon ho nedůvěřivě pozoroval – Declan byl otřesný řečník a diplomacie taky nepatřila k jeho přednostem.

„Ne tak úplně. Ale po pár panácích a díky mojí okouzlující osobnosti, rozumějte přesvědčivosti a doprošování, na to nakonec kývl. Přece jen jsme byli jeho první kapela, sázel jsem na to, že pro nás má i po letech slabost.“

„Anebo už se tě chtěl zbavit, tak radši souhlasil,“ prohlásil Holden.

„Tak nebo tak je výsledek stejný, no ne?“

Gideonovi cukl koutek. Declanova bezelstnost byla natolik odzbrojující, že vykompenzovala všechny jeho slabé stránky – nedivil se, že Mike ve finále podlehl. I když měl tušení, že jejich bývalý manažer od samého začátku věděl, že nakonec bude souhlasit, ale jeho hrdost mu nedovolila udělat to hned.

Byla to stejná hrdost, se kterou Gideon bojoval po každé, když se probudil z dalšího snu o koncertu, zpívajícím davu fanoušků a pocitu úplnosti, který se neúprosně rozplýval v přítomí opuštěné ložnice. Stejná hrdost, která mu nedovolila popadnout telefon a znovu spojit jejich kapelu už před několika lety.

A možná to bylo i vědomí, že kdyby to udělal on, a ne Declan, jeden z nich by se rozhodně nevrátil.

Dveře se znovu otevřely, a i když tentokrát Gideon vzhlédl mnohem pomaleji, studený pot ho polil okamžitě.

„Jsi poslední!“ zvolal Declan, ale Gideon nesebral sílu ho utiшит.

„Je za pět minut půl,“ namítl Spencer potom, co pozdravil recepční. Ležérním krokem došel až k nim a zastavil se u konferenčního stolku. Všechny je přejel pohledem, a když jím spočinul na Gideonovi, letmo se usmál, až se mu na pravé tváři udělal dolíček. „Dlouho jsme se neviděli.“

Navenek možná Gideonův výraz zůstal nečitelný, ale všechno uvnitř něj panikařilo. Declana i Holdena

za těch pět let alespoň občas viděl, i když skoro nikdy ze své vlastní iniciativy, sem tam si napsali pár zpráv, ale se Spencerem od rozpadu kapely nepromluvil ani jednou.

„To jo. Máš se fajn?“

„Dalo by se říct.“ Spencer pokrčil rameny a rozeplnul si horní knoflík kabátu. „Ale doufám, že až to zase rozjedeme, bude to ještě lepší.“

„To jsou slova!“ Declan strčil Gideonovi do ruky skoro prázdný kelímek a vyskočil na nohy. „Zase budeme hvězdy, vyprodáme CFG Bank Arenu a budeme dělat to, co milujeme.“

„Netroškaříš,“ ozvalo se ode dveří. Nikdo z nich si ani nevšiml, kdy Mike Williams vstoupil dovnitř, ale sledoval je se směsicí pobavení, zájmu a nostalgie. „Ovšem nemůžu jinak než souhlasit.“

Přistoupil k nim blíž a Gideon s Holdenem se zvedli ze svých míst – i když Mikeovi táhlo na padesát, stále v sobě měl tu stejnou jiskru a charisma, které je uhra-nuly už tehdy, když u něj v kanceláři před devíti lety seděli poprvé. Ještě jako pubertáci, kteří hráli na škol-ních akcích, oslavách narozenin a sem tam v malém zaplivaném klubu, který o několik měsíců později za-vřel. Jako snílci, kteří toužili prorazit stratosféru hu-debního showbyznysu a zamířit rovnou k rockovým hvězdám. A Mike v nich tehdy, když dorazil na jejich skromný koncert, uviděl něco, co možná ani jejich má-my, největší fanyanky, nespatriily.

„Pojďme Dawn of Paradise zase probudit k životu. A tentokrát se nespokojím s ničím menším než ozna-čením *legenda*.“

„Netroškaříš,“ zopakoval Holden s úšklebkem jeho vlastní slova.

„Ve vašem případě *nikdy* netroškařím, hochu.“

2. KAPITOLA

WAYLEN

Směny v klubu s vidinou celého následujícího dne stráveného na přednáškách ve škole byly pro Waylena obzvlášť úmorné. Obvykle v týdnu zavírali kolem čtvrté ráno, což by nebylo tak hrozné, jenže když mu první přednáška začínala v devět, nezbývalo mu na spánek příliš času. Ale plat v kombinaci s dýškou mu to ranní utrpení vynahrazovaly, alespoň částečně.

„Dvakrát daiquiri, dámy, tady to máte.“ Když koktejly posouval po desce baru směrem k zákaznicím, zářivě se na ně usmál. „Bude to dvacet dva dolarů.“

„Díky!“ Blondýnka si sáhla do výstřihu a vytáhla dvacetidolarovou bankovku. Její kamarádka k tomu přihodila pětidolarovku se slovy: „To je dobrý.“

S díky si od nich peníze převzal, a když si je uložil do kasy, sebral hadr, aby setřel mokrý pult. Zákaznice stále postávaly na druhé straně, upíjely koktejly a v tichém rozhovoru k Waylenovi těkaly pohledem. Zrovna když to vypadalo, že ho blondýnka osloví, klubem se rozezněly první tóny kytary.

„Už začínají! Pojd', dělej, musíme se dostat dopředu!“

Než se nadál, obě zmizely v davu jásajících lidí a zůstala po nich jen mokrá kolečka od koktejlových sklenic.

Za ten rok, co v Noir Resonance pracoval, si zvykl na to, že ještě následující ráno mu hučelo v uších. Občas, když byla nějaká kapela obzvlášť hlasitá, si bral špunty do uší, aby ten zvuk utlumil, jenže pak ani pořádně neslyšel objednávky svých zákazníků. Ne že by je bez špuntů přes skřípějící kytary, dunící bicí a řev fanoušků slyšel lépe.

Dnešní kapela ale vůbec nehrála špatně, zvuk nebyl tak pronikavý, aby u poslechu jejich hudby trpěl, a na kytaristu se navíc moc pěkně dívalo. Vysoký, tmavovlasý, vyrýsované svaly na pažích se leskly potem a tvář mu částečně zakrývaly vlasy. A když se zpod jeho prstů rozeznělo kytarové sólo, spustilo jekot, který Waylena ujistil, že nebyl jediný, koho zaujal.

„Dneska to není špatný, vid'?“ Katie, jeho kolegyně, se přes něj natáhla pro špinavé sklenice, na které při tom zírání na kytaristu dočista zapomněl.

„Jo, to není,“ přisvědčil a znovu svou pozornost zaměřil na něj. Pro Waylena nebylo obvyklé, aby ho zaujal právě kytarista, protože ho odjakživa přitahovali spíš frontmani. Když obyčejnému textu vdechovali život svými emocemi a dávali mu barvu svým zpěvem, nedokázal od nich odtrhnout zrak.

Vzpomínal si, že když svou nejoblíbenější kapelu viděl poprvé na videu, celé ty čtyři minuty zíral jen na zpěváka. A když poprvé dorazil na jejich koncert, nedokázal pozornost věnovat nikomu jinému.

Byla pravda, že od doby, co se Dawn of Paradise rozpadli, už ho nikdy nikdo neuchvátil stejně. Občas

si ještě pořád do sluchátek pouštěl jejich stará alba, i když už roky nevydali nic nového ani nezorganizovali jediný koncert. A pokaždé, když uslyšel známé tóny kytary, rytmus bicích a podmanivý hlas, tak sametově jemný, ale přitom jistý, mu znovu bylo šestnáct. Znovu skandoval v přední řadě na vyprodaném koncertu a připadalo mu, že ten moment bude trvat navždy.

„Jedno cuba libre, prosím.“

Ze zasnění ho probral chraplavý hlas jednoho z fanoušků kapely. Waylen to odhadoval ještě tak na dvě písně, které bude kluk vyřvávat spolu s ostatními, než o hlas přijde úplně.

„Hned to bude,“ řekl a sáhl po limetce a bílém rumu.

Periferně zahlédl Katie, jak z kapsy vytahuje telefon, a zatímco připravoval koktejl, spustila: „Píše šéfová. Prý jestli máme čas příští měsíc dvacátého čtvrtého.“

„Vždyť už jsme si směny zapisovali, ne? Tak to musí vidět,“ namítl a s úsměvem podal plnou sklenici zákazníkovi výměnou za desetidolarovou bankovku.

„Potřebuje tam nějakou posilu, ne klasickou směnu ve třech u baru.“

„Proč?“

„Netuším, zatím píše jen tohle. Ale předpokládám, že asi půjde o nějakou větší akci.“

Waylen nakoukl do svého kalendáře – dvacátého čtvrtého března měl volno, protože předtím si naplánoval dvě směny za sebou a potřeboval se taky někdy vyspat. „Já to asi nedám.“

„Já taky ne, táta má oslavu narozenin, nemůžu nepřijít.“ Katie ho obešla, telefon odložila na mokrý pult mezi ně a vrhla se do krájení dalších limetek. Je-

jich pracovní chat zůstal svítit na obrazovce a Waylen k němu chtě nechtě zabloudil pohledem, zrovna když v něm přibyla další zpráva od Jane, jejich šéfové.

Jane: *Je to stav nouze! Zvažte to ještě.*

Katie se naklonila k telefonu a zamyšleně se zamračila. „Co může být tak urgentní?“

„Asi počítá s velkým návaem lidí.“

„Nepovídej.“

Waylen s úšklebkem pokrčil rameny a znovu se zadíval na kapelu, která mezitím zklidnila své zběsilé tempo a naladila se na příjemnou rockovou baladu. Sledoval zpěváka, jak dlaněmi objímá mikrofon a nepatrně se pohupuje do rytmu, ale Waylenovy oči opět utíkaly ke kytaristovi. Opřel se předloktím o pult a zvažoval, nakolik se mu hudba doopravdy líbí a nakolik jeho dojem zkresluje... víc než příjemný vizuální zážitek.

Sám pro sebe zakroutil hlavou a zaměřil se na tříčlennou partu, která se blížila k baru.

„Třikrát orange crush.“

„Hned to bude.“ Otočil se na Katie a poslal jí po pultu pomeranč. „Vyměnila bys teď na chvílku limetky za pomeranče? Potřebuju šťávu na tři orange crushe.“

Neuniklo mu její zakoulení očí – nesnášela přípravu toho koktejlu právě kvůli vymačkávání čerstvé pomerančové šťávy, takže ji o to samozřejmě nemohl připravit.

„Taky bych ti to mohla hodit na hlavu, Waylene. Anebo na Felixe, kdyby tu byl, ale to by zase nesměl mít zpoždění.“

„Pěkně prosím!“

„Dostanu tvoje dýško,“ sykla tiše a on radši přikývl, aby si to ještě nerozmyslela.

Zatímco připravoval ostatní věci, bezděčně poslouchal rozhovor těch tří, kteří čekali na druhé straně baru.

„Už jsem dlouho na koncertu nebyla, píská mi v uších.“

„Tak jsme neměli stát tak blízko repráku. Ale tys prostě musela být co nejblíží tomu kytaristovi.“

„To si piš, musím si ho přece užít při akci. Kolovaly drby, že se možná rozpadnou, tak jsem se vyděla a hned jsem vyrazila na první akci, kde měli vystupovat.“

Když Waylen rozléval do sklenic s ledem koktejl, zvedl k dívce zrak. Úplně ji chápal. Jeho nejmilovanější kapela se rozpadla tak náhle, že už ani žádný další koncert nestihl – záviděl jí, že ona měla tu možnost. A že se její oblíbenci pravděpodobně ani nerozpadnou, nebo to alespoň jejich interakce na pódiu a reakce fanoušků neindikovaly.

Jenže ani u Dawn of Paradise to tak nevypadalo, a přesto se jedno ráno na instagramu objevilo video, které mu zlomilo srdce víc než rozchod s prvním klukem.

„Sorry, sorry!“ Jako vítr kolem něj proběhl Felix a ještě si při tom upravoval košili. „Myslel jsem, že to stihnu dřív, ale na veterině se to strašně protáhlo. Max vyšiloval, a to se ho veterinář snažil uplácet pamlsky, všichni jsme ho drbali, a já jsem mu dokonce i zpíval. Chápete to? *Zpíval!* Ale dobrý, nakonec jsme přežili a Becky mě sem hodila po cestě domů.“ Oprášil si košili a zkontroloval rukávy. „Doufám, že na tomhle už žádný chlupy mít nebudu.“

„Jo, psí chlupy v koktejlu fakt nechceme,“ řekla Katie a rovnou natáhla ruku k Waylenovi. „To dýško, zlato.“

„Platili kartou, promiň.“ Nevinně jsem pokrčil rameny a vysloužil si pořádnou ránu do ramene.

„Příště už žádné pomerance, všechno si poctivě vymačkáš sám!“

„Tak se nehádejte, sotva jsem přišel,“ ozval se Felix a sebral z pultu prázdné sklenice. Rovnou při tom podal dvěma klukům láhve s pivem, převzal si hotovost a přihodil ji do kasy. „Mimochodem, toho dvacátýho čtvrtýho fakt nikdo nemůžete? Jane zněla dost zoufale.“

„A ty půjdeš?“ zeptala se Katie.

„Já mám ten den naplánovanou směnu, takže bych šel tak jako tak. Ale říkal jsem si, že Waylen by mohl mít zájem.“

„Proč bych měl mít zájem?“

„Všiml jsem si na tvým playlistu, že tu kapelu dost často posloucháš.“

Waylen se na něj zmateně zamračil a vytáhl z kapsy telefon. Ve skupinovém chatu mu svítilo několik nepřčtených zpráv, které tam musely přistát během posledních pár minut.

Felix: *Proč vlastně potřebuješ tolik lidí?*

Jane: *Zatím je to tajná informace, tak to hlavně nešířte, jo?*

Ale bude u nás vystupovat kapela, která dřív bývala dost oblíbená, a očekává se velký nával lidí. Pravděpodobně se naplní kapacita klubu.

Jane: *Jmenují se Dawn of Paradise, nevím, jestli je někdo znáte.*

Jane: *Před pár lety se rozpadli, ale plánují návrat a první koncert chtějí pořádat právě u nás. Když jsem mluvila s jejich manažerem, sám přiznal, že očekává vyprodaný klub, ale nechce to napoprvé přecenit.*

Dlaně se mu zpotily tak rychle, až mu z nich mobil málem vyklouzl.

Přecenit? Před pěti lety vyprodali CFG Bank Arenu s kapacitou čtrnácti tisíc lidí během několika hodin. Waylen tehdy před halou čekal půl dne, aby se dostal do prvních řad, pak si tam vyřval hlasivky a srdce se mu během toho večera naplnilo radostí, ze které čerpal energii ještě dlouhé měsíce.

Dokonce i v těžké chvíli potom, co se dozvěděl o jejich rozpadu.

A teď, když přišla zpráva, ve kterou už skoro ani nedoufal, jako by se jeho srdce znovu doopravdy probudilo. Nejen probudilo, sprintovalo tak, až ho zbytek těla skoro nestíhal.

Přišlo mu neuvěřitelné, že by se na první koncert po takové době nenavalili všichni fanoušci, kteří je milovali stejně jako on.

Přišlo mu neuvěřitelné, že se koncert měl konat právě v klubu, kde pracoval.

A nejneuvěřitelnější bylo, že opravdu chystali návrat.

Jeho největší sen se mu zhmotnil před očima – náhle ho měl na dosah ruky a doufal, že to není jen další z výplodů jeho mysli, ze kterého se ráno probudí a zůstane mu po něm pouze rozplývající se opar falešného nadšení.

Prudce zamrkal, aby potlačil slzy šoku a ještě větší radosti, které se mu draly do očí, a klikl na možnost odepsat.

Waylen: *Změnil jsem plány, toho dvacátýho čtvrtýho se mnou počítej!*

3. KAPITOLA

GIDEON

Kdyby tvrdil, že byli *trochu* rozladění, byl by to velký eufemismus.

„Proboha, Declane, my víme, že jsi strádal, ale jsi jak naspeedovanej křeček. Zvolni trochu,“ řekl Holden, když mávnutím ruky přerušil jejich marné snažení. A to se ještě nedostalo ani na zpěv, takže si Gideon jen přehodil mikrofón z jedné ruky do druhé a nakonec se rovnou usadil uprostřed toho chaosu na zem.

„Hele, ty sis mohl v klidu vybrnkávat doma, ale já bydlím v bytovce. Tam jsem do bicích fakt bušit nemohl, takže jsem trochu vyšel ze cviku, to je celý.“

„Zase se chytneš, to je v pohodě.“ Spencer mávl rukou a prsty druhé ruky přejel po hmatníku kytary. „Všichni se do toho musíme dostat.“

„Ne že bysme na to měli tolik času,“ poznamenal Holden. „Když tady pan nadšenec domluvil první koncert za dva měsíce od chvíle, kdy jsme se dohodli to zase dát dohromady.“

„Všichni jste mi to odsouhlasili!“

„Zeptal ses, jestli máme čas dvacátého čtvrtého března, Declane,“ ohradil se Gideon. „Ten drobný fakt, že se má jednat o náš první koncert, jsme se dozvěděli, až když jsme seděli v Mikeově kanceláři a on nám oznamoval, že je zamluvený klub.“

„Protože jinak byste na to nepřistoupili.“

„Tak očividně.“ Holden se plácl do čela a začal na těch pár metrech čtverečních pochodovat sem a tam. „Na co jsem to, prokrista, kývl. Už jsem moc starej na to, abych se stresoval, jestli se před všema těma lidma ztrapníme víc nebo míň.“

„Bude to jen pár set fanoušků,“ ozval se Spencer.

„Tak tos mě fakt uklidnil.“

„A navíc je ti teprve dvacet osm, to ještě není žádná hrůza,“ dodal Gideon. „Většina z nás je tu stejně stará jako ty. Já dokonce ještě o čtyři měsíce starší.“

„Mně je zatím ještě pořád dvacet sedm,“ upozornil Declan a dramaticky zabubnoval. Na závěr práskl do činelů a Holdenovi v ten moment s odevzdaným povzdechem klesla ramena. „A pojďte místo toho remcání radši trénovat. Nevím, jak vy, ale já ráno vstávám do práce.“

To byla další komplikace celého jejich velkolepého návratu. Většina z nich pracovala na plný úvazek, protože peníze, které vydělali v době své největší slávy, už dávno nestačily na život. Gideon měl naštěstí na okraji Baltimoru byt po svém strýci, který se přestěhoval na venkov, a většinu mu splatil ještě v době, kdy koncertovali, takže otázku bydlení řešit nemusel. Ale ostatní výdaje byly natolik vysoké, že potřeboval každý týden vytvářet texty rovnou několika firmám. Práce copywritera navíc vůbec nebyla tak kreativní, jak se mu zpočátku zdálo. Spíš čím déle marketingové texty tvořil, tím víc měl pocit, jako by se točil v kruhu.

„Jo, otec bude mít zase tisíc řečí, jestli přijdu pozdě,“ řekl Spencer. Gideon s ním o práci sice nikdy nemluvil, ale věděl, že jeho táta vlastní právnickou firmu a už během jejich koncertování usiloval o to, aby po škole radši nastoupil k němu. Spencer ale tehdy bojoval ze všech sil, aby mu dokázal, že hraní v kapele je smysl jeho života.

Gideon u jedné jejich hádky byl. Sice za zavřenými dveřmi Spencerova pokoje, ale velmi zřetelně slyšel slova jeho táty.

„Myslíš, že v nějakým hloupým brnkání na kytaru spočívá tvoje budoucnost? Nebuď naivní, Spencere, za chvíli vás to přestane bavit, a co budeš dělat pak? Nechávat se buzerovat jako druhořadej pingl někde v hospodě?“

Gideon už tenkrát nechápal, co jeho otcí tak vadí. Nerozuměl, proč opovrhuje normální prací, nebo dokonce splněním snem svého syna.

Ale Spencer se nenechal, tedy alespoň ne tehdy. „Je mi jedno, co si o tom myslíš. Pro mě je hraní v kapele smysl života a nedonutíš mě se ho vzdát. Dawn of Paradise je všechno, co jsem kdy chtěl, a blížíme se tomu být opravdu *velcí*. Budou z nás legendy.“

Ale jediné, k čemu se blížili, byl konec. Hořký rozpad snu, pro jehož splnění tak dřeli.

Zvedl oči k těm třem, kteří se mezitím konečně přestali dohadovat. Místo toho Holden na svou baskytaru vybrnkával tóny ve stejném rytmu, v jakém měl Declan hrát na bicí, a pozvolna ho tak přiměl přidat se. Netrvalo dlouho, než v sobě Declan rytmus znovu našel – a jen co se to stalo, Spencerova kytara dotvořila melodii. Jako by jen čekal, kdy přijde ten správný moment.

Gideon zavřel oči a prsty volné ruky si na koleno bubnoval ve stejném rytmu, který rozvibroval zem

pod ním. Tak dlouho jejich vlastní hudbu neslyšel, a když se k němu náhle linula ze všech stran, jeho tělo rozechvěla euforie. Rty se mu automaticky zvlínily do úsměvu a poslední zbytky napětí, které ještě před chvílí elektrizovaly ve vzduchu, se rozplynuly, když svým zpěvem doplnil harmonii refrénu.

„Má tam být *vrátit*, ne *zvrátit*,“ zahulákal na něj Holden, „*zvrátit* je v prvních dvou refrénech, ne v posledním.“

„Třeba ještě nechci zpívat poslední refrén,“ namítl Gideon do mikrofonu, aby nemusel křičet.

„Takže ještě jeden bridge?“ houkl po nich Spencer a frontman mu odpověděl zvednutým palcem.

Užíval si každý jednotlivý tón, a když se rozhlédl kolem sebe a uviděl výrazy, ve kterých se mísilo soustředění, nadšení a možná i nostalgie, věděl, že není jediný.

Protože důvodem jejich rozpadu nikdy nebyla nechuť k hraní nebo nedostatek motivace či snad inspirace.

Očima sklouzl z Declana, který svým bubnováním oťrásal zkušebnou v základech, na Holdena, jehož prsty neomylně udržovaly tempo skladby. Přiložil si mikrofon těsně ke rtům a začal zpívat ve stejnou chvíli, kdy Spencer vyslal do éteru první tón.

Možná to tehdy neměli vzdát tak rychle. Možná měli víc bojovat.

Když dohráli a kluci si začali vyměňovat první nadšené dojmy plné euforie a možná i dojetí, které by nikdo z nich nepřiznal, spustil ruku s mikrofonem podél těla. Jako by to všechno sledoval jen zpozzdáli.

Až příliš ho nahlodávala myšlenka, jestli neztratili pět let úplně zbytečně.

„Gideone, pojď sem, no tak!“ Declan ho poplácával po rameni, spíš ho přes něj praštil, a přitáhl ho k nim.

„Musíme se vyfotit a ukázat fanouškům, že zase zkoušíme.“

Když před pár dny na svém několik let neaktivním instagramovém účtu zveřejnili fotku s popiskem, že se vrací, strhla se nečekaná lavina nadšených ohlasů. Z těch několika desetitisíců sledujících se vynořily stovky, možná tisíce věrných fanoušků, kteří na ně ani po pěti letech nezapomněli. A co víc – ukázali jim, že stále mají zájem poslouchat jejich hudbu a znovu je vidět v akci.

„Ale radši do popisku nepiš, jak nám to zkoušení jde,“ poznamenal Holden.

„Já myslím, že na tom nejsme tak špatně,“ namítl Spencer a natáhl před sebe telefon se zapnutou přední kamerou. „Pojďte ke mně, vyfotím nás.“

Declan k němu přiskočil, jednou rukou stále svíral Gideonovu paži a druhou Spencera objal kolem krku tak prudce, až mu paličkou málem udělal monokl. Nebo mu to oko rovnou vypíchl.

„Dávej bacha, Declane, jednookého kytaristu fakt nechceš.“ Spencer mu paličku sebral a odhodil ji do bezpečné vzdálenosti na druhé straně zkušebny.

„Tak bys dostal pásku. Byl bys takovej sexy pirátskej kytarista.“

„Fajn, tak jinak. Já nechci být jednooký kytarista, děkuju pěkně.“

Declan se něj zazubil a Spencer s povzdechem zavrtěl hlavou. „No nic, všichni jsou připraveni se fotit? Potřebujeme něco trochu reprezentativního. Holdene, nemrač se tak!“

„Nepotřebujeme nic reprezentativního, musí to být hlavně autentický,“ protiřečil mu Holden. „Navíc vypadám jako idiot, když se směju se zuby.“

„No tak se směj bez zubů, co ti na to mám říct.“

Gideon na displeji telefonu sledoval jejich výměnu a Declana, který se do toho hlasitě smál – taková klasická situace, která bývala na denním pořádku. A tak prostě jen natáhl ruku a stiskl kolečko, jež ten moment zvětšilo.

„Tak, hotovo,“ oznámil a vyklouzl z bubeníkova sevření, aniž by si ostatní vůbec všimli, že něco vyfotil. Věnovali mu udivené pohledy, než svou pozornost obrátili k telefonu.

„To je nepoužitelný!“ zvolal Holden, když Spencer fotku zvědavě otevřel.

„Vždyť je to vtipný, ten tvůj kyselej výraz je k nezaplacení,“ rozchechtal se Declan. „A Spencere, ježiš, ty protočený oči, to je výborný. Gideon je od přírody talent.“

„Na pořízení těch nejhorších momentek,“ doplnil ho Spencer a frontman jen s nevinným úsměvem pokrčil rameny.

Kdesi hluboko v galerii na starém telefonu měl možná ještě uložené fotky, které pořídil na koncertech, zkouškách, při nahrávání alba, u Mikea v kanceláři nebo na cestách vydýchaným autobusem. Ještě teď si vzpomínal na vůni rozpustného kafe, čokoládu rozteklou na prstech a tiše znějící rádio, ze kterého ani aplikace na rozpoznání písní nebyla moudrá, protože víc chrastilo, než hrálo.

Vzpomínal si, jak všichni ještě spali, autobus se jemně kolíbal ze strany na stranu, on zíral na kytaristu objímajícího Gideonův oblíbený polštář a přemýšlel, jak se to celé vlastně seběhlo. Jak nevinně to začalo a jak nešťastně to celé skončilo.

Ne, neztratili pět let. Potřebovali těch pět let k tomu, aby sebrali síly se zahojit.

4. KAPITOLA

WAYLEN

Waylen by přísahal, že si během posledních dvou měsíců prošel druhou pubertou, ačkoliv se snažil nedávat to najevo tolik jako u té první. I když už věděl, že se chystá návrat Dawn of Paradise, málem mu telefon spadl pod kola autobusu, když zveřejnili první společnou fotku i s oficiálním oznámením.

„To byla ta přednáška o mezinárodním managementu tak zajímavá?“ zeptala se ho sestra provokativně, když se s talířem plným těstovin posadila na gauč vedle něj.

Zvedl k ní oči od telefonu s otevřenou hlavní stránkou instagramu, kam před několika minutami přibyl další příspěvek týkající se jejich zítřejšího koncertu. Vyprodal se během půl hodiny od ohlášení, což ho vůbec nepřekvapilo – bylo to jen pár set lístků. „Na co ses ptala?“

„Jestli sis poctivě dělal na přednášce poznámky.“

„Jasně, Flo. Skoro jsem ani nemrkal, aby mi náhodou něco neuniklo.“

„To doufám, když už platíš tak ohromný školný.“

To mu Florence nemusela připomínat. Když se před rokem a půl odstěhovali od rodičů potom, co odmaturoval, celý první rok v práci v podstatě bydlel, aby si našetřil peníze a zvládal při tom platit i svou část všech výdajů. Díky tomu mu teď stačilo pracovat dvakrát až třikrát týdně – ačkoliv mu zítřejší směna navíc ani v nejmenším nevadila.

„Nezapomeň, že zítra odjíždím na tu pracovní cestu,“ připomněla mu Florence. „Starej se mi o kytky.“

„Budeš pryč dva a půl dne.“

„To je jedno. Na skříni je rozprašovač, takže ho jednou použij na listy, a kdyby byla suchá hlína, tak kytky trochu zalij. Ale ne že mi je úplně utopíš!“

„A proč neřekneš Jeffreymu?“ zeptal se Waylen a neodpustil si sarkastický tón, který jeho sestra ignorovala.

„Protože se pak odmítám rozčilovat, že se na to vykašlal. Takže nejrozumnější je poprosit rovnou tebe.“

„A kde že v tom oznámení, že se mám starat o tvoje drahocenný děti, zazněla prosba? Asi jsem ji přeslechl.“

Florence nespokojeně zamlaskala, hodila si nohy na stůl a talíř si položila do klína. „Fajn. Postaráš se mi prosím o kytky, drahý bratře?“

Waylen jí věnoval zářivý úsměv. „To si piš. Postarám se ti o ně jako o vlastní.“

„Tvoje kytky chcípły během prvních dvou měsíců, co jsme se sem nastěhovali. Takže to radši ne, prosím tě.“

Zasmál se a z okraje talíře jí ukradl těstovinu obalenou pestem. Strčil si ji do pusy a vysloužil si za to plesknutí špinavou vidličkou doprostřed čela. Když už to vypadalo, že se natáhne pro další a strhne se sku-